

[Holstein.]

Hukommelse, at faa saa mange som muligt impliceret, for at Offentlighedens Opmærksomhed kan blive afledet fra det væsentlige og afgørende, og ved Siden heraf de rets- haandhavende Myndigheders hyppigt birstende Evne og Villie til at reagere ligeligt og upartisk mod dem, der har forbrudt sig: snart fares der haardt frem mod den første, der forser sig, og derefter lempeligt mod den næste, snart omvendt, uanset at de angribelige Forhold i begge Tilfælde er ganske ensartede. Herved faar den rets- sindige og honnette Del af Befolkningen, og det er dog endnu den største Del, jævnl- igt det Indtryk, at Samfundshygienjen paa Retsplejens Omraade er saare mangelfuld, og at de, hvem den er overladt, ikke er fuldt paa Højde med deres højt betroede Hverv, fordi de ikke er personligt og poli- tisk uafhængige. Følgen er, at der opstaar en skæbnesvanger Mistillid til Statsmyndig- hederne som Garanter for Retfærdighed og Tryghed baade i Borgernes Privatliv og i deres offentlige Forhold.

Arendrup-Sagen er i denne Henseende ingen Undtagelse, men derimod et af de grelleste Tilfælde. Den er for saa vidt paa en vis Maade forløbet normalt og program- mæssigt lige fra det Øjeblik i Sommer, da Forbryderen tog sin Afsked fra det jor- diske Departement, og til Regeringens offentlige saakaldte „Reprimande“.

Den ministerielle Procedure i denne Sag indledes den 26. August f. A. af den højtærede Statsminister med et patetisk og indigneret Interview i „B. T.“:

„Jeg ser nok, at den konservative Presse er paa Tærne. Men lad os nu lade være med at spille Komædie! Hvad er det dog for en urimelig Tanke, at andre skal undgælde, fordi Arendrup var en Tyv!“

Klangen i den højtærede Statsministers Patos er hul, og Ilden i hans Indignation ryger af vaadt Ved. „Nationaltidende“ skrev samme Aften, at

„Udtalelserne baade i Form og Ind- hold har et for gennemskueligt Præg af, at det er Ministerens Hensigt under alle Omstændigheder at ville dække sin De- partementschef.“

Ca. 3 Uger senere kommer den højt- ærede Statsminister tilbage fra sin her- hjemme berømte Tur til Genève, ombølget af dansk Virak for den ualmindelige Tale, som han under almindelig Ligegyldighed har holdt i Folkeforbundssalen, men straks anbringer de hjemlige Smaaadyr sig i hans verdensmandsmæssige Diplomatspels. „Ber-

lingske Tidende“ interviewer ham om Hr. Dalhoffs Stilling, Ansvar og formentlige Afskedigelse, og Statsministeren svarer med sikkert Instinkt, at „der er ingen Grund til at afskedige Departementschefen; man afskediger jo ikke uden Grund.“

Efter disse Udtalelser til Beroligelse for den af hans politiske Modstandere vildledte Befolkning gaar der atter tre Uger, i Løbet af hvilke den offentlige Mening trods Stats- ministerens Autoritet med stigende Harne og Forargelse kræver, at Departementschef Dalhoff vedstaar og tager sit Ansvar. Langt ind i det radikale Partis Vælgerbefolkning stiger Misstemningen. I sin politiske Maa- nedskronik for December skriver Dr. Brandes, at

„Handelsministeren betjentes daarligt af dem, som han havde overdraget at gen- nemgaa Arendrups Regnskaber og at op- gøre den Sum, som var gaaet tabt for Staten ved hans i en Aarrække i Sikkerhed gennemførte Bierhvervelser. Det viste sig, at den endelige Sum først naaedes efter gentagne Falsk-Opgivender. Det hed sig, at Undersøgelsen skulde føres til Bunds. Det tilraades aldrig at anvende dette Udtryk, der aldrig betyder mere, end at det nødvendige sker. Desuden: Hvorledes forme en Undersøgelse til Bunds? Mon det skulde være en saadan, som den udmærkede Forfatter Simon Koch, der ingen Mislighed havde begaaet i sin Embedsførelse, forgæves anraabte om, forinden han efter det bedste middel- alderlige Mønster kvaltes i Stilhed, for lukkede Døre?“

Departementschefens herskende Egen- skab — siger Dr. Brandes — „turde være en Allestedsnærværelse, der tilfæl- digvis netop ikke omfattede det Sted, hvor han burde have været — det sidste til Skade for Staten, det første neppe uden Fordel for ham selv. Dog, det blev en Trøst i den megen Uforstaaelighed, at netop dertil haves den Rigsdag, som træder sammen, nemlig til at oplyse til Bunds det Mørkekammer, hvortil dansk Administration i et Undtagelses- og Ulyk- kestilfælde kan omformes. Men skulde der heller ikke være noget som helst An- svar i et offentligt Kontor, hvor en under- ordnet stjæler en halv Million af Kassen? Den jævne Befolkning og den jævne Be- tragting vil have vanskeligt ved at finde sig til Rette med en saadan Tilstand, hvor den højere Uskyldighed bliver til Støtte for den gemeneste Forbrydelse.“

Saaledes var ved Udgangen af Sep- tember Opfattelsen og Bedømmelsen i le-